

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Šárkou Henzlovou jako samosoudkyní v právní věci žalobce: **Ing. A. K.** nar. nar. zast. JUDr. Jiřím Teryngelem, advokátem, Praha 5- Smíchov, Ke Klimentce 2186/15, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, Praha 2, Vyšehradská 16, o zaplacení 600.000,- Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci Kč 120.000,- do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba o zaplacení Kč 480.000,- Kč s příslušenstvím a žaloba o zaplacení příslušenství k částce Kč 120.000,- se **z a m í t á**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se svou žalobou domáhá zaplacení 600.000,- Kč s příslušenstvím. Svou žalobu ze dne 26.června 2009 odůvodnil tím, že proti němu bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. c) trestního zákona. Proti žalobci, který byl policejním prezidentem byla stejná věc podána ke kázeňskému projednání. Tak bylo dne 29.11.2007 zahájeno řízení o kázeňském přestupku proti žalobci. Věc byla poté, kdy bylo zjištěno, že žalobce neporušil svým jednáním své povinnosti, bylo řízení o kázeňském přestupku zastaveno, a to dne 2.1.2008. Poté bylo zahájeno trestní stíhání usnesením ze dne 17.1.2008 pro tentýž skutek. Žalobce podal proti usnesení stížnost, která byla zamítnuta. Následně podal návrh na zastavení trestního stíhání, o němž však nebylo nikdy rozhodnuto. Ani o žádosti o přezkoumání postupu státního zástupce nebylo nikdy rozhodnuto. Žalobce se po celou dobu svého nezákonného stíhání bránil všemi zákonnými prostředky a opakovaně upozorňoval na porušení zásady *Ne bis in idem* (Ne

dvakrát o tomtéž). Až 25.9.2008 usnesením vrchní státní zastupitelství rozhodlo o zastavení trestního stíhání z důvodu jeho nepřipustnosti podle § 11 odst. 1 písm. j) trestního řádu.

Žalobce se nyní domáhá zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí, neboť jeho věc byla medializována, např. na internetovém serveru [REDAKCE] dne [REDAKCE] byl uveřejněn článek s názvem [REDAKCE] hrozí mu 10 let vězení. Další článek internetový server [REDAKCE] uvedl [REDAKCE] Dne [REDAKCE] byla v hlavním zpravodajství relace [REDAKCE] uveřejněna reportáž čeho se měl žalobce dopustit a jaký trestný čin za to obdrží. Dále v souvislosti s trestním stíháním byl zproštěn výkonu služby [REDAKCE] a to z důvodu trestního stíhání, což bylo přímo v rozhodnutí uvedeno. Žalobci pak bylo nařízeno domácí vězení, nemohl čerpat řádnou dovolenou. Žalobce i když jinak psychicky odolný, neubrání se tomu, aby nepropadl stavům bezmocnosti, stresu a úzkosti, a to právě pramenícím z vedeného trestního stíhání a z úkonů s tím souvisejících. Žalobce byl dále odvolán z místa [REDAKCE] a ustanoven na služební místo [REDAKCE] Toto přeložení spolu přineslo snížení hodnosti a přeřazení do nižší platové tarifní třídy a odebrání osobního příplatku. O těchto nárocích je vedena správní žaloba. Žalobce byl dále poškozen v odborných kruzích na pracovišti a v okruhu svých přátel a známých. Žalobce je členem celé řady spolků a sdružení (myšlivost, sportovní střelba a dalších). Dále pak musel přerušit studia jazykové školy [REDAKCE] Žalobci byla dále v souvislosti s trestním stíháním významně snížena a vlastně prakticky znemožněna možnost dalšího uplatnění v oboru zbraní, střeliva a bezpečnostních materiálů po případném odchodu ze služebního poměru v civilním sektoru. A to z důvodu, že u trestních řízení vedených pro trestné činy veřejných činitelů přetrvává významná stigmatizace neprávem obviněného ještě dlouho poté, co je obvinění zbaven.

Žalovaná nezpochybňovala průběh trestního stíhání, ani tvrzení obsažená v žalobě pokud se týče trestního stíhání, avšak nesouhlasila s vyplacením žalované částky, když dle jejího názoru postačuje konstatování porušení práva.

Soud má prokázáno, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 17.ledna 2008 pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele. Usnesením ze dne 25.9.2008 bylo trestní stíhání zastaveno. V odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že řízení o kázeňském přestupku a usnesení o zahájení trestního stíhání vykazuje částečnou shodu jednání. Trestní stíhání bylo zastaveno s poukazem na § 172 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. j) trestního řádu. (Podle § 172 odst. 1 písm. d) trestního řádu státní zástupce zastaví trestní stíhání, je-li trestní stíhání nepřipustné (§ 11 odst. 1)). Státní zástupce městského státního zastupitelství ve svém rozhodnutí ze dne 25.9.2008 uvedl, že v ustanovení § 11 odst. 1 písm. f), g) h) a j) je zakotvena nepřipustnost trestního stíhání stanoví-li tak vyhlášená mezinárodní smlouva, a pokud se týče souběhu řízení o trestném činu a přestupku, její aplikace lze dovozovat z článku 4 protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva ze zásady vztahuje jak na trestné činy, tak na přestupky upravené právní normou, jež má obecné univerzální platnost, které mají trestně právní povahu, nebo právní norma za ně stanoví uplatnitelnou sankci represivní povahy, za předpokladu totožnosti skutku v obou řízeních. Lze tedy identitu skutků v usnesení o zahájení trestního stíhání a řízení o kárném přestupku, které bylo vedeno na policejním prezidiu hodnotit v podstatě jako stejný skutek.

Rozhodnutím náměstka policejního prezidia č. 49/2008 ze dne 22.1.2008 byl žalobce zproštěn výkonu služby a rozhodnutím č. 374/2008 ze dne 27.6.2008 byl odvolán z místa [REDAKCE] a ustanoven na funkci [REDAKCE]. Rozhodnutím č. 411/2008 ze dne 18.7.2008 bylo změněno rozhodnutí o dosažitelnosti tak, že dosažitelnost na adrese trvalého pobytu a telefonický kontakt se sekretariátem náměstka policejního prezidia pro informovanou policii vždy v pondělí v 8.00 hodin. Z lékařské zprávy ze dne 15.1.2010 má soud prokázáno, že je jeho ošetřující lékař vyšetřil žalobce. Konstatoval zhoršenou hypertensi a nevyslovil názor, že je velmi pravděpodobné, že uvedené zhoršení nemoci má přímou souvislost se stresovými situacemi v zaměstnání, které jsou předmětem tohoto soudního jednání. Z listiny ze dne 11.prosince 2008 pak vyplývá, že žalobce dále nemůže pokračovat ve studiu jazyky anglického 3.stupeň. Dále má soud prokázáno, že žalobce je spoluautorem publikací [REDAKCE].

Žalobce podal u žalované žádost o přiznání zadostiučinění, a to žádostí ze dne 19.12.2008, na kterou žalovaná reagovala dopisem ze 28.5.2009, a pokud se týče nároku na zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 600.000,- Kč, v závěru svého stanoviska uvedla, že ministerstvo dospělo k závěru, že konstatování porušení práva ve smyslu § 31a zákona č. 82/1998 Sb. se v daném případě jeví jako dostačující prostředek nápravy a proto nebude žalobci poskytnuto zadostiučinění. Z dalších provedených důkazů soud nečinil žádná skutková zjištění potřebná pro posouzení dané věci a neprováděl další navrhované důkazy, neboť mu pro posouzení dané věci postačovaly důkazy provedené.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 7 odst. 1 výše citovaného zákona právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle ustanovení § 8 odst. 1 nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno, nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle odst. 2 byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno, nebo změněno na základě řádného opravného prostředku. Podle odst. 3 nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního, nebo jiného právního řízení.

V daném případě bylo vydáno rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, které bylo zastaveno z důvodu nepřipustnosti trestního stíhání, tedy z důvodu, že o skutku bylo již dříve rozhodnuto v rámci kárné odpovědnosti žalobce z titulu své funkce. Ještě soud dodává, že toto kárné provinění skončilo zproštěním obvinění.

Žalobce podal proti zahájení trestního stíhání stížnost, která byla zamítnuta. Podal i návrh na zastavení trestního stíhání. Těto nebylo vyhověno.

Žalobce pak ve smyslu ustanovení § 14 výše citovaného zákona uplatnil nárok na náhradu škody u žalované.

Podle ustanovení § 31a odst. 1 výše citovaného zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédně k závažnosti vzniklé újmy a okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

V daném případě bylo vydáno nezákonné rozhodnutí. Tím rozhodnutím je zahájení trestního stíhání, které bylo zastaveno, tedy zrušeno. Nezákonným byl i postup orgánů činných v trestním řízení, když zahájily trestní stíhání, ačkoli už o skutku bylo jednou pravomocně rozhodnuto. To, že bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, není mezi účastníky sporné. Sporná je forma zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Žalovaná je toho názoru, že postačuje konstatování porušení práva a žalobce naopak požaduje částku 600.000,- Kč jako odškodné.

Soud dospěl k závěru, že konstatování porušení práva by se v tomto případě nejevilo jako dostačující a přistoupil k vyplacení částky 120.000,- Kč.

Žalobce byl stíhán jako veřejný činitel, na postu [REDAKCE]. Tím, že se dostala na veřejnost informace o zahájení tohoto trestního stíhání, žalobce byl ze svého pracovního místa sesazen a celá jeho věc se dostala do médií, která s informacemi pracovala a zpravodajství podávala v tom směru, jako by byl již žalobce odsouzen. Přestože platí presumce nevinu, právní vědomí veřejnosti je takové, že se naopak na obviněného hledí, jako na odsouzeného. Když se pak prokáže nevina, nebo když je trestní stíhání zastaveno, toto sdělení již nemá takovou sílu, jako právě zahájení trestního stíhání.

Zákonné ustanovení § 160 odst. 1 první věta trestního řádu stanoví nasvědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že byl spáchán trestný čin, a je-li dostatečně odůvodněn závěr, že jej spáchala určitá osoba, zahájí vyšetřovatel neprodleně trestní stíhání.

Toto zákonné ustanovení dává orgánům činným v trestním řízení povinnost, aby zahájily trestní stíhání, avšak pouze v odůvodněných případech. V případě žalobce však muselo být jasné orgánům činným v trestním řízení, že trestní stíhání nemělo být vůbec zahájeno. Nic nenasvědčovalo tomu, že byl spáchán trestný čin, naopak žalobce byl zproštěn v kárném řízení obvinění pro stejný skutek, pro který byl pak obviněn. V daném případě tedy došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, které pak bylo zrušeno, resp. trestní stíhání bylo zastaveno právě z důvodu jeho nepřipustnosti, neboť již o skutku bylo rozhodnuto v jiném řízení.

Vzhledem k tomu, že žalobce je osobou veřejně činnou, zahájení trestního stíhání a následná medializace pro něj měla beze sporu nepřijemný dopad, a to jak ve sféře osobní, tak především ve sféře veřejné, kdy se nechtěně dostal do pozornosti médií v negativním slova smyslu, a to ještě když komentování jeho údajné trestné činnosti nebylo zcela objektivní. Zde

soud souhlasí s argumentací žalované, že je tedy na médiích, aby ty nesly svou odpovědnost za své konání, avšak je třeba opět zdůraznit, že pokud média zveřejní informaci, pak je již na veřejnosti, jak s touto informací pracuje. Vzhledem k tomu, že veřejnost nemá v tomto směru vysoké právní vědomí, je spíše sledováno se senzacechtivostí, než s tím, aby se zamysleli nad pravdivostí či možností pravdivosti podávaných informací.

A právě z tohoto důvodu soud přistoupil k přiznání zadostiučinění v této výši, neboť dle jeho názoru je tato výše přiměřená.

Soud vyhověl žalobě ve výši 120.000,- Kč a ve zbývajících částech žalobu zamítl.

Podle § 517 odst. 1 o.z. dlužník, který svůj dluh řádně a včas nesplní, je v prodlení. Podle odst. 2 jde-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat od dlužníka vedle plnění úroků z prodlení, není-li podle tohoto zákona povinen platit poplatek z prodlení; výši úroku z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí právní předpis.

V daném případě dospěl soud k závěru, že žalovaná není v prodlení s plněním peněžitého závazku, neboť ačkoli má povinnost k náhradě nemajetkové újmy, bylo a je na úvaze soudu, jakou formu nemajetkové újmy nakonec žalobci přizná. V daném případě žalovaná považuje konstatování porušení práva za dostačující a nepřistoupila k náhradě nemajetkové újmy v penězích. Až teprve rozhodnutím soudu byla žalobci přiznána částka ve výši uvedené výši. Žalobkyně se tedy nemohla dostat do prodlení s plněním peněžitého závazku.

Ohledně náhrady nákladů řízení soud rozhodoval dle ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř., neboť žalovaná měla ve věci převážný úspěch, měla by právo na náhradu nákladů řízení žalobkyně. Žalované však žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl tak, že na jejich náhradu nemá právo žádný z účastníků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

Nebude-li žalovaná dobrovolně plnit, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze nařídit její soudní výkon, nebo exekuci.

V Praze dne 19. ledna 2010

JUDr. Šárka Henzlová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Markéta Semeráková